

विनिशेष्यति । इति मामविशिञ्चिता तस्य शल्यापकर्षणे ॥ Daç. 1, 44. —

b) das Herabziehen: उत्कर्षणापकर्षण (des Embryo) Suçr. 2, 91, 14. —

c) das Aufheben, das Verneinen Suçr. 2, 558, 5.

अपकामं (1. अप + काम) m. 1) Abscheu, Scheu (Gegens. काम): धनुः
शत्रोरपकामं कृणोति RV. 6, 75, 2. यदि कामादपकामाद्दृयाञ्जायते पारै
AV. 9, 13, 8. — 2) Abscheulichkeit: अपकामस्य कृता AV. 2, 12, 5.

अपकामम् (von अपकाम) adv. wider den Willen: अपकामं स्पन्दमाना
अवीवरत वो हि कम् AV. 3, 13, 3.

अपकार (von कर्, करोति mit अप) 1) adj. zu nahe tretend, beleidigend; s. अपकारता. — 2) m. das - Jemand - zu - nahe - Treten, Zufügung eines Schadens, Schaden, Beleidigung: अपकाराय (zum Schaden) वर्तते Suçr. 2, 296, 7. = द्रोह P. 1, 4, 37, Sch. Das obj. im gen.: सामन्त-कुलिकादीनामपकारस्य कारकः Jāśn. 2, 233. अपकारं कमिव ते करोति R. 2, 38, 9. अपकारः क इह ते वैदेह्या (instr.) दर्शितः s. कथं तेषां दायदानां मयापकारः कर्तव्यः Pañkāt. 209, 25. geht im comp. voran: परापकारैः 161, 24. अपकारगिरु ein beleidigendes oder drohendes Wort AK. 1, 1, 5, 14. अपकारशब्देभ्योत्पादनं भर्तनम् P. 8, 1, 8, Sch.

अपकारता (von अपकार 1.) f. = अपकार 2: न स्मराम्यन्तं किञ्चन स्मराम्यपकारताम् N. 21, 12.

अपकारिन् (von कर्, करोति mit अप) adj. Jemand einen Schaden zufügend, zu nahe tretend, beleidigend: स्ववीर्येषु तान् शिष्यान्मानवान-पकारिणः M. 11, 31. R. 2, 97, 25. 4, 16, 22. 5, 81, 40. Pañkāt. I, 110. Gegens. उपकारिन् I, 277. = IV, 72. Mit dem gen. des obj.: यो मौर्घ्यादपकारी ते R. 5, 64, 8. Hit. 27, 17. अनपकारिन् Niemand was zu Leide thuend R. 2, 75, 12. 4, 16, 29. Śāy. 5, 90. Brāhmaṇ. 1, 27.

अपकुर्त्ति (1. अप + कुर्त्ति) P. 6, 2, 187.

अपकुञ्ज (1. अप + कुञ्ज) m. n. pr. ein jüngerer Bruder des Schlangenkönigs Çe sha Hariv. 14172.

अपकृत (von कर् mit अप) 1) adj. zu Leide gethan: किं मयापकृतं तस्य was habe ich ihm zu Leide gethan Viçv. 4, 4. Daç. 1, 25. 27. 36. — 2) n. Beleidigung: मित्रस्य चैवापकृते wenn dem Alliierten eine Beleidigung angethan worden ist M. 7, 164. विशेषतो ऽनपकृते परेणापकृते सति N. 11, 5. = Hip. 4, 3. पश्य शत्रुञ्च कैवेद्या लोकस्यापकृतं महत् R. 2, 81, 5.

अपकृत्य (wie eben) n. Schaden: कथमहं तस्य — अपकृत्यं करिष्यामि Pañkāt. 255, 11.

अपकृष्ट (von कर्ष mit अप) 1) adj. a) fortgezogen, entfernt: मलेनापकृष्टेन N. 17, 10. चेतसा त्वपकृष्टेन bei verlorener Besinnung 9, 33. — b) niedrig, gering, unansehnlich H. 1442. P. 1, 4, 86, Sch. Vop. 7, 77. Gegens. उत्कृष्ट hoch: पतिं क्लिवापकृष्टं स्वमुत्कृष्टं या निषेवते M. 5, 163. सकासनमभिप्रेप्सुत्कृष्टस्यापकृष्टज्ञः 8, 281. एताश्चान्याश्च लोके ऽस्मिन्नपकृष्टप्रभृतयः । उत्कर्षं योषितः प्राप्ताः 9, 24. न कश्चिद्वर्णानामपयमपकृष्टे ऽपि भजते Çā. 107. — 2) m. Krähe Traik. 2, 5, 20. Vgl. अपकृष्ट.

अपक्रमं (von क्रम् mit अप) m. Weggang: अपक्रमाडु द्वैषमितद्विभयो चकार Çat. Br. 4, 3, 3, 11. देवस्यायै देवतानामनपक्रमाय 13, 4, 2, 10, 5, 2, 10. Flucht AK. 2, 8, 2, 80. H. 803. — Vgl. अपक्राम.

अपक्रमण (wie eben) n. das Weggehen, Fortkommen: नापक्रमणमस्ति Çat. Br. 1, 2, 5, 9. न वा अन्वेन यज्ञादपक्रमणमस्ति 3, 5, 2, 15. अपक्रमणमेवाद्य सर्वकामैरहं वृषे R. 2, 34, 40.

अपक्रमिन् (wie eben) adj. fortgehend; अन्वेण nicht fortgehend, bleibend, treu anhängend: तद्वनपक्रमि यद्वजे ऽतः Çat. Br. 1, 2, 2, 16. zur Erklärung von ध्रुव 7, 4, 7. तं स्वमनपक्रमिणं कुरुते 5, 3, 1, 1—12. 6, 4, 4, 13.

अपक्राम (wie eben) m. das Entlaufen: अनपक्राम das Stehenbleiben auf der Stelle: यज्ञस्याभिक्रात्या अनपक्रामाय At. Br. 1, 26. — Vgl. अपक्रम.

अपक्रिया (von कर्, करोति mit अप) f. 1) Ablieferung, Abtragung: शणानामनपः Jāśn. 3, 234. Vgl. अनपक्रिया, अपकर्मन्, अपाकर्मन्. — 2) Verursachung von Schaden Pañkāt. III, 26. = द्रोह H. 1515.

अपक्रोश (von क्रुष् mit अप) m. Schmähung, Drohung Çabdār. im ÇKDr.

अपक्व (3. अ + पक्व) adj. 1) unreif Ratnam. im CKDr. von Geschwüren Suçr. 1, 62, 8. 263, 7. 281, 3. — 2) unverdaut Suçr. 2, 188, 16.

अपक्वता (von अपक्व) f. Unreife, Unfertigkeit Suçr. 1, 33, 15.

अपगं (von ग्म् mit अप) adj. fortgehend, sich abwendend: यथा मन्वापगसः AV. 1, 34, 5. अनपगं nicht fortgehend, unzertrennlich Çat. Br. 14, 5, 2, 10. = Brh. Ār. Up. 2, 1, 11.

अपगत (von ग्म् mit अप) adj. 1) fortgegangen, geschwunden, verschwunden: घटं त्वपगतो बुद्धा चिक्रैस्तीर्थतरं कृतम् R. 4, 8, 51. तन्मुखाद्-लक्ष्यापगता Hit. 85, 6. अपगतवेतालविकाराणाम् Vid. 83. राज्ञामपगतो-ष्माणाम् 3. — 2) gestorben, falsche Lesart für उपगत H. 374.

अपगम (wie eben) m. das Fortgehen, Scheiden, Abfallen, Verstreichen, Weichen, Schwinden: पुराणपत्रापगमात् Ragh. 3, 7. समागमाः सापगमाः Pañkāt. II, 192. = Hit. I, 202. अर्थस्य AK. 3, 3, 17. H. 1516. कतिपयदिवसापगमे Kathās. 21, 147. निमित्तस्य Pañkāt. I, 315. निद्रायः Sāh. D. 67, 7. वैदग्ध्यापः Amar. 75. Megh. 71.

अपगमन (wie eben) n. das Weichen, der Theile eines Gelenkes Suçr. 1, 300, 14. प्राणायः Sch. zu Kaurap. 3.

अपगर (von गृ [गृ] mit अप) m. Schmäher (?) : अभिगारापगरे । अपक्रो-शत्येकः प्रशंसत्यपरः Kāty. Çr. 13, 3, 4. 5. षाडकुषण्डावभिगारापगरे Pañkāt. Br. in Ind. St. I, 35. Hier offenbar ein beim Opfer fungirender Priester.

अपगर्जित (1. अप + ग्) adj. donnerlos: अम्बुदान् Kathās. 19, 94.

अपगल्बं (अप + गल्ब = गर्भ) adj. 1) fehlschlagend, abortivus: व्युद्ध्या अपगल्बं संशरार्यं प्रच्छिद्रं VS. 30, 17. — 2) zur Seite abfallend (von der Mitte entfernt): नमो मध्यमार्यं चापगल्भाय च VS. 16, 32.

अपगा f. Fluss Bharata zu AK. 1, 2, 2, 29. S. अपागा.

अपगारम् oder अपगोरम् adv. von गुरू mit अप P. 6, 1, 53. Vielleicht richtiger von गुरू (गृ) abzuleiten.

अपगोहं (von गृह् mit अप) m. Versteck, Heimlichkeit: स विद्वा अप-गोहं कृतीनाम् RV. 2, 15, 7.

अपघन (von हन् mit अप) m. Glied (अङ्ग) P. 3, 3, 81. AK. 2, 6, 2, 21. H. 566. Hand oder Fuss P. 3, 3, 81, Sch.

अपघात (wie eben) m. P. 3, 3, 81, Sch. Abwehr.

अपघातक (wie eben) adj. abwehrend, am Ende eines comp.: तदपघा-तको हेतौ Sāñkhaçak. 1. (v. l. अभिघातक).

अपचं (3. अ + पच) adj. nicht im Stande zu kochen, nicht kochend (im Vorwurf) P. 6, 2, 157. 158, Sch.

अपचय (von चि mit अप) m. 1) Abnahme, Verminderung AK. 3, 3, 16.